

ше на всички грасѣа, нѣкой-си князь, а може би и царевичъ, се оказалъ най-страшнѣйшии комита. На Мютесарифѣина испратили двѣ телеграмми за тѣйзи комита, една отъ Рушукъ, друга отъ Шуменъ. Младий Каракачанинъ, е сердаръ, а може би и екземпляръ на комититѣ. Може ли, да се помисли че Българитѣ сж способни за такива дѣла! Хубаво правятъ Турцитѣ че не имъ довѣрватъ.

— Бррр! извика доктора, върху когото се нахвърли Левъ съ своитѣ газети.—Ами кждѣ се е дѣналъ комитетата?

— Казватъ че съ него имало двамина други Каракачани, Найдонъ Геровъ и Чалжки отъ Пловдивъ, и че всичкитѣ трима стигнували съ Татарица.

— Кждѣ?

— Отвждѣ Дунавъ, въ Букурещъ ли, въ Бѣлградъ ли, тамъ дѣто засѣдаватъ комитетитѣ. Подигвали би бунтъ, захванало се би клание, славно би ни угостили! А какво щеше да бжде на нашитѣ жени?

— Хмъ! бждете спокойни, никой даже не би ги помирилъ, а ако би вѣкой и да ги помиреше, то побѣгналъ би тамъ, дѣто и пиперъ не расте. Ами какво стана съ булката?

— Нея, разумѣва се, взели въ домътъ на нашата тя сега е въ неговий харемъ. Азъ пратихъ Рифка да распита.

— Хмъ, хмъ! Пашата я изслѣдва; нищо му нѣма нтичето! Бузитѣ на доктора се гачервяха като чукувдуръ само не суровъ, а варевъ, и очитѣ му засвѣткаха по-хубаво отъ бриллиантитѣ на Английската кралица.—Искалъ би азъ да бжда на неговото мѣсто! Ето вий сте се търкаляли по арабскитѣ калцеларии, а сте си избрали за жена Рифка! Пословци да разказвате умѣте, а не виждате което блесни!

Той смръкна малко емфие, и не послужи Лева.

— Може би и така да е, докторе.— Левъ се замисли.— Когато се върне Рифка, ний ще узнаемъ цѣлата истина. Жално че консулитѣ не сж тукъ; но азъ ей-сега ще напиша на Шѣтля и на Булдога, това за тѣхъ ще